

LA BICICLETA
GROGA
TÀNDEM

Un any de corrupis

Empar de Lanuza
Il·lustracions:
Manuel Granell

La invitació

La casa dels corruptis està en silenci. Ahir arribà, per sorpresa, el pare, després d'haver passat uns quants mesos en altres països, fent la seua faena de músic. Tornà fatigat, però va dur llepolies i besos per als menuts i un bes especial, dins d'una caixa-ta, per a mamà corrúpia. Per això ara descansen i la casa està en silenci.

Però algú toca a la porta ben fort.

—Toc, toc! Encara esteu dormint, ganduls?

Mamà corrúpia obri la finestra del dormitori i diu a papà corrupti, que s'estira en el llit.

—És el carter!

Els menuts, que l'han sentida, criden:

—El carter, el carter! —I baixen corrent les escales.

El carter, un topilami gros, els saluda levant-se la gorra:

—Bon, ganduls, dia! Oh, ja m'he enganyat, volia dir: Bon dia, ganduls! Ah, senyor músic, per ací vosté! Bé, vull dir, vosté ja per ací! M'alegre de saludar-lo!

—I jo a vosté, senyor carter!

Aleshores el pare el convida a passar i a des-
dejunar amb ells. Sempre és una alegria que el
carter toque a la porta, perquè porta notícies.

–A veure què ens du avui!

El carter es toca els bigots, i diu:

–Ahahà! Una sorpresa!

Papà corrupti obri el sobre amb parsimònia i
fa:

–Que interessant, que interessant! Veureu,
fills, la presidenta de l'Associació Topilami Rock
ens convida a la festa del vint-i-cinc aniversari, a
la plaça del Talp.

–Del vint-i-cinc aniversari de què, papi?

–Ah, no ho sé! Del vint-i-cinc aniversari de
què, senyor carter?

Aquest s'estira la jaqueta amb molta cerimònia,
mira la seua gorreta, s'ordena els bigots, es posa
de puntetes i, quan ja deixa de fer tots aquests
moviments, diu:

–Ehem!... veureu! En realitat és que jo... bé!
Ehem! Del... vint-i-cinc aniversari del vint-i-
cinc aniversari! Això és!

–Com? –pregunten els grans i els menuts.

–Però si està molt clar! Claríssim! Fa vint-i-cinc anys dels vint-i-cinc anys!

Els corruptis grans s'adonen que no hi ha res a fer i els menuts, que ja saben que els topilamis menteixen cada vegada que obrin la boca, decideixen seguir el joc i entre tots es posen a calcular:

–Cinc per cinc, vint-i-cinc i en porte dos, dos per cinc deu i dos que en porte... dotze, a veure... –I fan la multiplicació sencera.

10

–Total... sis-cents vint-i-cinc anys! No és això, senyor carter?

Però al senyor carter, de sentir aquest càlcul, li ha donat un desmai. Els pares l'avenen i, a poc a poc, li tornen els colors a la cara.

–Calleu, calleu, criatures, tant de número! Però que llestos que són, aquests monyicots! Si se saben les taules...! Sí, això és, això mateix que heu dit!

Aleshores la mare mira el carter i diu:

–Bé, i què hem de fer per celebrar els sis-cents vint-i-cinc anys?

–Doncs veureu... A la plaça del Talp farem un ball de disfresses i convidarem els convidats per tal que ens conviden!

–Això sí que és bo! –fa la Cinc.

–Veritat que us agrada la idea? –torna a dir el carter.

Els corruptis es miren i es comprenen.

–Serà un plaer anar a la festa –assegura la mare.

–Ja ho crec! –afegeix el pare, podeu comptar amb nosaltres.

–Sí! –fan els menuts.

El carter agafa la seua bossa plena de cartes i diu:

–Bé, he d'anar-me'n, encara em queden moltes invitacions per repartir.

I, posant-se la gorra, els diu molt atentament:

–Que tingueu un mal dia, senyors! Oh, volia dir un bon dia!, és clar.

Fa dos bots i es col·loca de costat i així camina fins que desapareix pel sender.

–He, he, he! Heu sentit com parlava? –fa el Dos.

–I heu vist com camina? –diu la Tres.

–Té el cap com una carabassa! –afegeix el Quatre.

–A mi em sembla que està tronat! –diu la Cinc.
L’U, que no havia obert la boca, fa:

–Doncs jo crec que és un personatge molt llest!
Els germans i les germanes s’enutgen:

–Llest? Mira que convidar-nos perquè els convidem...

Finalment la mare ha d’intervindre-hi:

–Bé, no discutiu, voleu anar a la festa o no? Ha tingut l’amabilitat de convidar-nos, no ha fet encara mitja volta i ja el critiqueu. Això no està gens bé!

Els menuts es defensen. No els agraden els éssers enganyosos, encara que els conviden.

–Bé, d’acord! –fa el pare–, és cert tot el que parreu, però ja sabeu com són els topilamis i, al cap i a la fi, són els nostres veïns!

La mare, que ha atés molt callada, diu:

–Escolteu, per tractar amb els topilamis s’ha de ser un poc topilami, heu comprés? I així no hi ha cap problema!

Aleshores l'U, gratant-se el cap, ha dreçat les orelles i ha dit:

–M'acabes de donar una idea, mare! Com que es tracta d'un ball de disfresses, podem anar ben disfressats!

Els altres, veient com riu, es miren estranyats i pregunten:

–Però de què? Disfressats de què?

–Doncs... de topilami! –fa l'U.

–Oh, no...! –diuen els altres.

I, sense deixar de riure, afegeix:

–Bé, si no voleu disfressar-vos de topilami pitjor per a vosaltres! Jo sí que m'hi disfressaré! Em faré unes orelletes així, em pintaré la cara i caminaré amb les cames encreuades! Ha, ha, ha!

Els altres el miren ben divertits. Està fent una bona imitació.

–I aquesta idea, per què? –pregunta el pare.

–No ho heu comprés encara? Així jo seré un més dels que conviden uns convidats que el convidaran a ell!

Aleshores tots riuen ben fort i arriben a l'acord que la idea no està gens malament.

–Però, què en pensaran els topilamis? –pregunta el Quatre.

–Ah, que pensen el que vulguen!

–I els altres convidats? Es trobaran enganyats per nosaltres! –fa la Cinc.

El pare i la mare pensen en totes aquestes coses durant uns moments.

–Bé, bé –fa el pare–, podem anar disfressats de topilami i riurem tots junts i, en acabant, traurem les coques farcides de pinyons, que són la nostra especialitat, i convidarem a tots. D'acord?

Els corruptis riuen i comencen a assajar carasses i mil gests diferents: tots ells de topilami!

I si algú et vol enganyar
li dius que vens de la mar.

02

La festa dels topilamis

Ja ha arribat el dia. La casa dels corruptis està desgavellada. Se senten crits i rialles per ací i per allí. Hi ha roba damunt les butaques i els llits. Els set corruptis fan cua davant de l'espill, tots disfressats.

–Espereu un moment! –diu el pare mentre agafa el mòbil de damunt de l'escriptori–. Li posaré el disparador automàtic i així podrem eixir tots en la foto!

Mentre ho prepara, els altres s'agrupen al sofà.

–Feu-me un lloc! –crida ell; corrents s'asseu al costat de mamà corrúpia i l'agafa pels muscles.– Ara, quiets i somrients!

Un segon, dos segons, tres segons i...

–Clic!

–Iupiiii! Serà la nostra foto de topilamis!

De seguida tenen el mòbil a les mans i riuen de veure com ha quedat.

–Si no semblen nosaltres! –exclama la Cinc.

–Tens raó, crec que no ens reconeixerà ningú. Au, anem a replegar les coses i a celebrar el vint-i-cinqué del vint-i-cinqué aniversari!

Ja ho tenen tot enllestit i ixen de casa. Són les cinc de la vesprada i fa un sol agradós. Els corruptiels s'inventen mil i una maneres de caminar, totes elles pròpies d'un topilami.

Travessaran la pineda que hi ha davant del seu cau i baixaran cap al riu Teixó; després seguiran el senderó dels xops i arribaran al pla.

Però no, no és al pla on habiten els topilamis. A ells no els agraden les coses tan senzilles. És allà on hi ha alzines sureres on solen viure. De vegades, a soles, i altres vegades fent un muntó.

Quan els topilamis viuen fent un muntó s'ho passen molt bé, però, com que són tan embolicadors, no poden estar-se més de tres dies junts, perquè de seguida es barallen. Aleshores, cadascun se'n va a una alzina surera i s'avorreix tot sol. No obstant això, com que no els agrada avorrir-se, de seguida troben un motiu per a amuntegar-se, i de seguida per a discutir, i de seguida per a viure sols. I així sempre. Per això són ells els seus únics amics i els seus únics enemics. Així i tot, la resta dels habitants del bosc no oblida mai convidar-los a les seues festes. Però

avui, sí, avui són ells qui conviden a tots, encara que d'una manera una mica especial.

De camí a la plaça del Talp els corruptis s'han creuat amb quatre topilamis que baixen de la muntanya i els saluden:

–Mala vesprada, topilamis!

–Topilamis, mala vesprada! –responen els corruptiats disfressats.

En veu baixa fa la Tres:

–No ens han reconegut!

–Xst, calla! –fan els altres–, que si no, ens descobriràs!

I continuen caminant. Al cap d'una estona es troben amb sis més que venen per un altre camí. Aquests caminen cap per avall i els diuen:

–Us heu posat dalt la part de baix! Hi, hi, hi!

I, quan ja estaven a punt d'arribar a la plaça, veuen un grup nombrós de topilamis que els saluden.

Sona música forta i a la plaça voleien banderetes i garlandes de colors. Papà corrupti aconsella els fills i les filles:

–Fem com tots!

S'uneixen al grup. Ara seran ja prop de cinquanta topilamis. I continuen acudint-n'hi més i més i cada vegada són més les veus que diuen:

–Veni, veni a esperar els convidats!

Mamà corrúpia diu en veu baixa al pare:

–Hi ha massa topilamis... Humm! Em pense que tots hem tingut la mateixa idea –i fa esforços per dissimular el riure.

El nombre de topilamis ha augmentat a vora un centenar. Mamà corrúpia ha encertat: hi ha un altre grapat de convidats disfressats de topilamis, com ells mateixos!

Aleshores se senten uns quants que s'escribasen:

–Tu ets qui té la culpa! –fa una topilàmia d'allò més antipàtica.

I el carter, defensant-se, diu a crits:

–T'assegure que vaig repartir totes les invitacions. Que em faça quadrat si dic veritat!

De seguida es fan tres bàndols, i quatre i deu i tants com topilamis veraders n'hi ha!

Una topilàmia gran, que diríeu que és la senyora Melindro, agafa el micròfon i es posa a cantar una havanera.

–Mare, mare, si pareix la Meli...!

Mamà corrúpia posa el dit a la boca de la Tres i li diu:

–Sí, segurament és ella, les havaneres són la seua especialitat, però calla, calla i anem a ballar!

Els topilamis reunits ballen i riuen contents. Quasi tots saben el que hi està passant; només una vintena, els autèntics topilamis, ho ignoren i continuen escridassant-se. Algú comença ja a parlar d'anar-se'n tot sol a una alzina surera.

Quan acaba la cançó, un menut conta acudits pel micròfon, una menuda fa màgia amb pinyols d'albercoc i els grans fan aplaudiments.

I arriba el moment en què, per rogles, preparen les estovalles amb el plats i els gots; es trauen les begudes i s'enceten els pastissos.

Aquells vint topilamis autèntics no han deixat de barallar-se i de fer-se la traveta.

D'altra banda, els convidats disfressats de topilami comencen a berenar mirant-los atentament. Tots riuen en sentir els disbarats que es diuen.

–Ets un carter sense gorra!

–Això ho diràs tu, que ets un mussol esporuguit!

–Jo, mussol? Doncs tu, cudol!

–I aquell un caragol!

–Qui, jo? Doncs tu un nap i col!

–Faristol!

–Verderol!

–Cossiòl!

Però, de sobte, un d'ells canvia la rima:

–Saps què et dic? Que ets un avorrit!

–I tu, un aigualit!

–Esclafit!

–Engroguit!

–I tu, un desficaciat!

–Despentinat!

–Destarifat!

–Desmenjat!

S'aturen un moment i es giren cap als altres. El senyor Milipotis, que també hi ha acudit disfressat de topilami, els diu:

–No voleu menjar alguna coseta?

Els vint topilamis de veritat, discutidors com ells a soles, callen i s'acosten al gran grup. Mengen d'ací i d'allí i, quan els ànims ja estan més calmats, un d'ells diu:

–No sabia jo que n'érem tants, de topilamis!

I un altre:

–Sí, encara com heu vingut vosaltres, perquè ni els calidopis, ni els corrupis, ni els milipotis, ni els trifilines que van ser convidats, han vingut. És una pena!

–No us preocupeu, potser encara vindran –diu Melindro, la falsa topilàmia–. Mengeu, mengeu!

Els autèntics topilamis entren als seus caus i en trauen queviures i llepolies.

–No estaria gens bé enganyar uns com nosaltres! –diuen, i comparteixen allò que tenen, i quan ja no els queda ni una molleta a les estovalles, tots

s'estiren, sospiren i es posen a ballar. En eixir la lluna s'acomoden tranquil·lament.

—No és difícil trobar-se feliç si hi ha harmonia!
—diu el carter.

—Tens molta raó! —afegeix la topilàmia que abans discutia amb ell.

Potser per primera vegada han estat d'acord en alguna cosa.

Aleshores la senyora Melindro, posant en les mans dels topilamis els caramlets que ha fet, els diu:

—Sí, no és difícil. A més, teniu raó, no hauria estat bé enganyar uns com vosaltres, ni uns com nosaltres tampoc, veritat? —I just en aquell moment es lleva la disfressa. Tots els convidats fan el mateix.

Els topilamis es posen tan rojos d'ira que pareix que estiguen a punt d'explotar.

—No, no us enutgeu! —diu el senyor Milipotis—. Veieu? Els vostres convidats sí que han volgut vindre, no és això un motiu d'alegria?

Els topilamis s'ho pensen d'aquesta manera i arriben a la conclusió que té raó. Després

comencen a riure, els convidats també riuen i tots es diuen adeu amistosament. Serà una festa que contaran als seus fills i als seus nets.

Aquella nit no se senten veus irritades ni es veuen males cares. Els llums s'apaguen amb suavitat. Xst, silenci! Tant de bo que hi haguera més nits com aquesta!

Les alzines sureres han quedat deshabitades, perquè... aquesta nit ningú no està enutjat.

Si et conviden a una festa
tingues cor i tingues testa!

